

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΝΑΖΑΡΕΤ.

Τό Σάββατον, 18^{ον} Σεπτεμβρίου /1^{ον} Ὀκτωβρίου 2011, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, προεξῆρξε τῆς πανηγύρεως τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τό παρεκκλήσιον τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τό εὐρισκόμενον εἰς τό ἐντός τῆς Ναζαρέτ κτῆμα τοῦ Πατριαρχείου, τό γνωστόν ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Κάσρ-Ἴλ-Μουτράν» / «Ὁ Πύργος τοῦ Δεσπότου».

Τό κτῆμα τοῦτο, ἰδιοκτησία τοῦ Πατριαρχείου, περιεπλάκη ἀτυχῶς κατά τό παρελθόν εἰς ποικίλας δυσκολίας συμφωνίας μή συμφερούσης τῷ Πατριαρχείῳ, ἀπενεπλάκη δέ προσφάτως ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μακαριώτατου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, δι' ὁλοκληρώσεως τῆς γενομένης κατά τό παρελθόν συμφωνίας μετά τροποποιήσεων πρὸς τό συμφέρον τοῦ Πατριαρχείου καί τῆς ἐν Ναζαρέτ Κοινότητος αὐτοῦ. Ἡ τροποποιηθεῖσα συμφωνία προβλέπει τήν ὕδρυσιν Ἐκκλησίας καί σχολείου καί κατοικιῶν εἰς τό κτῆμα τοῦτο.

Εἰς τό μέσον τοῦ κτήματος τούτου ὑπῆρχε παρεκκλήσιον, ἀνεγερμένον ὑπό τοῦ Ἀγιοταφίτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ, τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ κτήματος τούτου, ἐκ τοῦ ὁποίου καί φέρει τό ὄνομα Κάσρ-Ἴλ-Μουτράν / Πύργος τοῦ Δεσπότου.

Τό παρεκκλήσιον τοῦτο, κρίμασι οἷς οἶδε Κύριος, ἦτο ἐγκαταλελειμμένον, ἀνοικτόν καί ἡρημωμένον, ἄχρις οὗ πρό διετίας ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θαβωρίου Ὁρους, Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰλαρίων, τῇ συνδρομῇ προσκυνητοῦ ἐξ Ἑλλάδος, ἐπιθυμοῦντος τήν ἀνωρυμίαν, ἀνεκαίνισε τοῦτο καί παρέδωκεν εἰς τό Πατριαρχεῖον πρὸς χρῆσιν λειτουργικὴν.

Εἰς τοῦτο τό παρεκκλήσιον διὰ δευτέραν φοράν ἀπὸ τῆς ἀνακαινίσεως αὐτοῦ ἐτέλεσε τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τοῦ ἐν Βηθλεέμ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου τῶν ἱερέων τῆς Ναζαρέτ καί τῶν ὁμόρων πόλεων αὐτῆς, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Ναζαρέτ ὁμοῦ μετά τῆς χορωδίας τῆς Ἀκκρης, διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀκκρῇ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου.

Εἰς τό ἐκκλησίασμα, τό μετασχόν μετ' εὐλαβείας τῆς θ. Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἑλληνιστί:

«Πᾶσα μὲν οὖν πρᾶξις καί θαυματουργία Χριστοῦ μεγίστη καί θεία καί θαυμαστή, ἀλλὰ πάντων ἐστὶ θαυμαστότερον ὁ Τίμιος Αὐτοῦ Σταυρός». Μέ ἄλλα λόγια, κάθε πρᾶξις καί θαυματουργικὴ ἐνέργεια τοῦ Χριστοῦ, λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός εἶναι πολὺ μεγάλη καί θεία καί θαυμαστή, ἀλλὰ τό πιό θαυμαστόν ἀπὸ ὅλα εἶναι ὁ Τίμιος Σταυρός Του.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εὐσεβεῖς προσκυνηταί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Τό θαυμαστότερον τοῦτο γεγονός τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ πανηγυρίζει ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία διὰ τῆς σεβασμίου ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Μακαρίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ὅταν ἀνεῦρεν αὐτόν ἡ Ἁγία Ἑλένη κατὰ τὴν προσκυνηματικὴν τῆς ἐπίσκεψιν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους.

Πάντων δέ ἐστὶ θαυμαστότερον ὁ Τίμιος τοῦ Χριστοῦ Σταυρός, διότι, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Δι' οὐδενός γάρ ἑτέρου ὁ θάνατος κατήργηται, ἡ τοῦ προπάτορος ἁμαρτία λέλυται, ὁ ἄδης ἐσκύλευται, ἡ ἀνάστασις δεδῶρηται...εἰ μὴ διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὰ Σταυροῦ γάρ πάντα ταῦτα κατῴρθωται». «Ὅσοι γάρ ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν», φησὶν ὁ ἀπόστολος, «εἰς τὸν θάνατον Αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν. Ὅσοι δέ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθημεν, Χριστόν ἐνεδυσάμεθα. Χριστός δέ ἐστὶ θεοῦ δύναμις καὶ σοφία». Ἰδοὺ ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ, ἥτοι ὁ σταυρός τῆς ἐνυποστάτου τοῦ θεοῦ σοφίας καὶ δυνάμεως ἡμᾶς περιέβαλε». Τό μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, δηλονότι ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ θεοῦ Λόγου, δέν ἐθεωρήθη τόσον μέγαλον σκάνδαλον ἢ μωρία, ὅσον ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐφανερώθη ἡ δύναμις τοῦ θεοῦ, δηλαδή ἡ νίκη κατὰ τοῦ θανάτου, τῆς φθορᾶς καὶ τῆς τοῦ διαβόλου δουλείας.

Σήμερον ἠξιώθημεν καὶ ἡμεῖς, κλῆρος τε καὶ λαός νά προσκυνήσωμεν αὐτό τοῦτο τό Τίμιον καὶ σεβάσμιον ξύλον τοῦ Σταυροῦ, τό ἁγιασθέν τῇ ἀφῇ τοῦ Ἁγίου Σώματος καὶ αἵματος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ σκηνώματα Αὐτοῦ, εἰς τὸν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες Αὐτοῦ, τουτέστιν εἰς τὸν σωτήριον Γολγοθᾶν καὶ τὸν Ζωοποιόν Τάφον.

Τό μέγα δέ τοῦτο μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ὁλοκληρῶνεται μέ τὸν σταυρικόν θάνατον τοῦ θεοῦ Λόγου καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ. Τοῦτο ἐξάλλου ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἀπὸ τό γεγονός ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κατηγορηματικῶς λέγει: «Ἡμεῖς κηρύσσομεν Χριστόν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μέν σκάνδαλον, Ἑλλήσι δέ μωρίαν», (Α' Κορ. 1,23).

Ὦντως, ἀγαπητοί μου, ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ σκάνδαλον καὶ μωρίαν. Διὰ τοὺς ἀρνούμενους τὴν ὑπαρξιν τοῦ θεοῦ καὶ εἰδικώτερον διὰ τοὺς ἐρευνῶντας τό μυστήριον τοῦ θεοῦ καὶ μάλιστα τό μυστήριον τῆς θείας ἐν Χριστῷ Οἰκονομίας ἄνευ τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως, «ἐκτός γάρ πίστεως», λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «ἀδύνατον σωθῆναι. Πίστει γάρ πάντα τὰ τέ ἀνθρώπινα τὰ τε πνευματικά συνίσταται...πίστει νοοῦμεν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τό εἶναι ἰτά πάντα τῇ τοῦ θεοῦ δυνάμει παρῆχθαι. Πάντα τὰ τε θεῖα καὶ τὰ ἀνθρώπινα, πίστει κατορθοῦμεν. Πίστις δέ ἐστὶν ἀπολυπραγμόνητος συγκατάθεσις».

Ἡ πίστις εἶναι μέν ἀπολυπραγμόνητος συγκατάθεσις, δηλαδή χωρὶς πολλὴν ἐξέτασιν, ἀλλὰ σέ θέματα καὶ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν εἰς τὰ θεῖα, δηλονότι τὴν τοῦ θεοῦ δύναμιν καὶ ἐνέργειαν, «πάντα γάρ τοῦ θεοῦ ὑπὲρ φύσιν εἰσὶ καὶ λόγον καὶ ἔννοιαν», διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἐρμηνεύων τό κήρυγμα τοῦ σοφοῦ Παύλου εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους αὐτοῦ ἐπιστολήν: «Ὁ λόγος γάρ ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μέν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ τοῖς δέ σωζόμενοις ἡμῖν δύναμις θεοῦ ἐστὶ. Γέγραπται γάρ ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω», (Ἦσ. 29,14). Καὶ προσθέτει: «Ἐπειδὴ γάρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τοῦ θεοῦ εὐδόκησεν ὁ θεός διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας», (Α' Κορ. 1,18, 19-21).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ λόγος τοῦ σταυροῦ ἢ καλλίτερον εἶπεῖν ἡ πίστις εἰς τόν σταυρόν τοῦ Χριστοῦ ἐμπεριέχει τό κήρυγμα καί τήν διδασκαλίαν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Καί πιο συγκεκριμένα, ἐμπεριέχει τόν τόπον καί τόν τρόπον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Καί ὁ μέν τόπος ἢ χῶρος εἶναι ὁ Γολγοθᾶς, δηλαδή ἡ Ἐκκλησία, ἐν ᾗ ἐπάγη ὁ Σταυρός καί ἐχύθη τό ἀπολυμαντικόν τοῦ Θεοῦ αἷμα. Ὁ δέ τρόπος εἶναι ἡ βρώσις καί ἡ πόσις τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Χριστοῦ τῇ δυνάμει τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, σημαίνει ταπείνωσις καί μάλιστα ἄκρα ταπείνωσις: «Ὅστις δέ ὑψώσει ἑαυτόν ταπεινωθήσεται καί ὅστις ταπεινώσει ἑαυτόν ὑψωθήσεται», (Ματ. 23,12). Αὐτήν ἀκριβῶς τήν δύναμιν τοῦ βάθους καί τοῦ πλούτου τῆς ταπεινώσεως ἐνσαρκώνει καί ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, περί οὗ ὁ μέγας Παῦλος κηρύττει: «καί σχήματι εὐρεθεῖς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτόν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ. Διό καί ὁ Θεός Αὐτόν ὑπερύψωσε καί ἐχαρίσατο Αὐτῷ ὄνομα τό ὑπέρ πάν ὄνομα», (Φιλ. 2,8,9).

Τοῦ ὀνόματος τούτου δηλονότι τοῦ σωτηριώδους ὀνόματος τοῦ σαρκί δι' ἡμᾶς σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Χριστοῦ ἀξιωθέντες καί ἡμεῖς μετά τοῦ ὑμνωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἵπωμεν καί τρανῶς βοήσωμεν: «Ὁ δι' ἡμᾶς, Χριστέ κρίσιν καταδεξάμενος καί ἐν Σταυρῷ ἀνελθών, Αὐτός καί νῦν δώρησαι ἐλατῆρα (=διώκτην) τῶν δαιμόνων, ἵνα πάντες προσπτυσσόμενοι βοῶμεν αὐτῷ: σῶσον ἡμᾶς, Σταυρέ, τῇ δυνάμει σου, ἀγίασον ἡμᾶς τῇ λαμπρότητί σου, Τίμιε Σταυρέ καί κραταίωσον ἡμᾶς τῇ ὑψώσει σου, ὅτι φῶς ἡμῖν δεδώρησαι καί σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἀμήν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ Ἱερώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός παρέθεσε πλουσίαν τράπεζαν εἰς τόν Μακαριώτατον τήν συνοδείαν Αὐτοῦ καί πολλούς ἄλλους εἰς τήν Μητρόπολιν Ναζαρέτ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder